

De ce Hristos spune de regulă „Tată” și la cruce spune „Dumnezeu”?

Doresc să îndrept atenția spre un fapt în legătură cu suferințele Domnului nostru: în timpul întregii Sale slujiri, inclusiv Ghetsimani, Hristos nu Se adresează niciodată lui Dumnezeu, prin aceea că folosește Numele „Dumnezeu”. Întotdeauna El spune „Tată”. Însă pe cruce cuvintele Lui erau, așa cum știm: „Dumnezeul Meu! Dumnezeul Meu!”. O astfel de adresare nu ar fi fost la locul ei în timpul vieții Sale – desigur nu pentru că ea nu se îndrepta spre Cel care El Se ruga, ci pentru că ea nu era expresia relației netulburate și a filiațiunii conștiente și binecuvântate, în care Domnul a stat întotdeauna.

La cruce Dumnezeu a acționat asupra Lui din cauza păcatului și tocmai de aceea ca Dumnezeu, corespunzător naturii Sale, maiestății Sale și dreptății Sale și adevărului Său. Aici păcatul trebuia tratat de Dumnezeu ca păcat, și Domnul – preamărit să-I fie Numele! – dă expresie conform adevărului poziției în care sufletul Lui sfânt se afla acum. Harul minunat ne permite să-L contemplăm așa. Ce nesfârșit de mare și uimitor este harul acesta!

Cuvintele, pe care le folosește Domnul, descriu foarte clar și serios diferența între cele două poziții, pe care El le-a luat. Până la cruce a umblat în savurarea relației unui Fiu cu Tatăl, da, ca singurul Său Fiu, care știa că Tatăl întotdeauna Îl ascultă (Ioan 11.42). Pe cruce, am văzut aceasta, El, ca Cel făcut păcat, avea să simtă, să guste, să suporte tot ce Dumnezeu era împotriva păcatului. Însă apoi, după ce El S-a reîntors în bucuria deplină a tot ce este Dumnezeu și Tatăl Său, și după ce răscumpărarea a fost înfăptuită, El introduce pe ucenicii Săi în savurarea și bucuria ambelor relații. „Mă sui la Tatăl meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru” (Ioan 20.17).